



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 685/2020

16.12.2020. године

Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК, сви из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ... и ЊЊ из ..., чији је пуномоћник Радислав Маравић, адвокат из ..., против туженог Предузећа „Милан Благојевић” АД из Смедерева, кога заступа Александра Ковачевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о сукобу надлежности између Апелационог суда у Београду и Основног суда у Смедереву, Судска јединица Ковин, у седници одржаној 16.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **НАДЛЕЖАН ЈЕ** Основни суд у Смедереву.

Образложење

Пред Основним судом у Смедереву, Судска јединица у Ковину у току је парнични поступак по тужби тужилаца против туженог ради поништаја решења о отказу уговора о раду, а ток постука у овој правној ствари који је условио овај сукоб надлежности је следећи:

Најпре, поступајући по тужби тужилаца Основни суд у Смедереву је донео пресуду П1 509/11 од 26.08.2013. године исправљену решењем тог суда П1 509/11 од 12.08.2014. године, којом је у ставу првом одбио тужбене захтеве којим су тужиоци тражили да се пониште као незаконита решења о удаљењу са рада тужилаца (чији су ознаке пословних бројева ближе наведене у тој изреци) у целини као неосноване, док је у ставу другом утврдио да су у целини незаконита решења туженог донета дана 23.10.2006. године којима је тужиоцима отказан уговор о раду те је обавезао туженог да тужиоце врати на рад. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба тужиоца АА којим је тражено да се поништи решење о отказу уговора о раду од 29.12.2006. године и обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као неблаговремена, док је ставом четвртим изреке, одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4205/2014 од 30.09.2016. године, одбијена као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Смедереву П1 509/11 од 26.08.2013. године исправљена решењем истог суда П1 509/11 од 12.08.2014. године у ставу првом изреке и делу става трећег изреке за поништај решења, док је укинута у ставу другом изреке, преосталом делу става трећег

изреке за враћање на рад и у ставу четвртом изреке и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Након спроведеног поновног суђења, пресудом Основног суда у Смедереву П1 528/17 од 13.12.2017. године утврђено је да су у целини незаконита решења туженог донета дана 23.10.2006. године којима је тужиоцима отказан говор о раду, тужени је обавезан да тужиоце врати на рад, одбачен је предлог за понављање поступка тужиоца АА и одлучено о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 909/19 од 19.06.2019. године, донете након одржане расправе пред другостепеним судом, укинута је пресуда Основног суда у Смедереву П1 528/17 од 13.12.2017. године и поништена су као незаконита решења туженог о отказу уговора о раду тужилаца од 23.10.2006. године и обавезан тужени да тужиоце врати на рад на послове који су обављали пре отказа уговора о раду, те је одбачен предлог тужиоца АА за понављање поступка као неблагоприятан и одлучено о трошковима првостепеног и другостепеног поступка.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 413/20 од 28.05.2020. године ставом првим одбијена је ревизија тужиоца АА изјављена против решења о одбацивању предлога за понављање поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 909/19 од 19.06.2019. године као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца АА за накнаду трошкова поступка по ревизији. Ставом трећим изреке, укинута је пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 909/19 од 19.06.2019. године у првом, другом, четвртом и петом ставу изреке и предмет је враћен другостепеном суду на поновно суђење осим у усвајајућем делу за тужбене захтеве којима је тражено да се тужени обавезе да тужиоце врати на послове које су обављали пре отказа уговора о раду, у ком делу је тужба тужилаца одбачена. Укидање је уследило из разлога учињеног прекорачења јер је другостепеном пресудом одлучено о другоме, а не о ономе што је тужбом тражено.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 2264/20 од 10.09.2020. године укинута је пресуда Основног суда у Смедереву П1 528/17 од 13.12.2017. године у ставу првом и трећем изреке и предмет у том делу упућен првостепеном суду на поновно суђење.

Основни суд у Смедереву није прихватио своју стварну надлежност и у прилогу акта П1 528/17 од 11.11.2020. године списе предмета је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности, указујући да је дошло до другог укидање првостепене одлуке те да није надлежан за доношење одлуке сагласно члану 387. став 3. ЗПП.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Сл. гласник РС", број 116/08,...и 88/18) и члана 22. став 1. ЗПП(„Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Смедереву.

Чланом 387. став 3. ЗПП прописано је да је у случају да је првостепена пресуда већ једном била укинута, другостепени суд не може да укине пресуду и упути предмет првостепеном суду на поновно суђење.

Чланом 393. став 2. ЗПП прописано је да ако је првостепеном пресудом прекорачен тужбени захтев тако што је одлучено о другоме а не о ономе што је тужбом тражено другостепени суд ће да укине првостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење, док ставом 3. да се у случају из става 2. овог члана не примењује члан 383. став 4. овог закона (која се односи на отварање расправе пред другостепеним судом).

Управо због прописаног изузетака из члана 393. став 3. ЗПП, другостепени суд у случају укидања другостепене пресуде од стране ревизионе инстанце због учињеног прекорачења из члана 393. став 2. ЗПП, у поновљеном жалбеном поступку, не може да закаже расправу и отклони мане у погледу уочене битне повреде односно одлучи о тужбеном захтеву осим да укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, из којих разлога, у том случају, ако је првостепена пресуда већ једном укидана одлуком другостепеног суда, нема повреде забране двоструког укидања из члана 387. став 3. ЗПП.

Сагласно наведеном, иако је првостепена пресуда у овој правној ставри већ једном укинута пресудом Апелационог суда у Београду, Гж1 4205/2014 од 30.09.2016. године, у даљем току поступка, након доношења решења Врховног касационог суда Рев 2413/20 од 28.05.2020. године којим је укинута пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 909/19 од 19.06.2019. године и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење због учињене битне повреде из члана 393. став 2. ЗПП, Апелациони суд у Београду у поновљеном жалбеном поступку, није могао отворити расправу, укинути првостепену пресуду поново, усвојити жалбе и истовремено одлучити и о захтеву странака, већ само поново укинути побијану првостепену пресуду и предмет вратити првостепеном суду на поновно суђење.

С тога, доношењем решења Апелационог суда у Београду Гж1 2264/20 од 10.09.2020. године у поновљеном жалбеном поступку, којим је фактички по други пут укинута првостепена пресуда у овој правној ствари, није повређено правило из члана 387. став 3. ЗПП којим је прописана забрана двоструког односно поновног укидања првостепене пресуде, због чега је за даљи поступак и одлучивање о захтеву странака ове правне ствари надлежан Основни суд у Смедереву.

У складу са изнетим, на основу члана 22. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић